

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7SŽ/8/2016
Identifikačné číslo spisu: 9016010042
Dátum vydania rozhodnutia: 26.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:9016010042.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci navrhovateľa: MAC TV s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpený Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Miletičova 5/B, 821 08 Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisii, so sídlom Palisády 36, 811 06 Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu zo dňa 12. apríla 2016, č. RP/9/2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu zo dňa 12. apríla 2016, č. RP/9/2016, p o t v r d z u j e .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok v sume 500,- eur v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1.

Rada pre vysielanie a retransmisii rozhodnutím zo dňa 12. apríla 2016, č. RP/9/2016, vydaným v správnom konaní č. 85/SKO/2016 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/, h/, postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisoch ďalej len zákon č. 308/2000 Z.z. alebo zákon o vysielaní a retransmisii) rozhodla tak, že navrhovateľovi ukladá podľa § 64 ods.1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii úhrnnú sankciu - pokutu určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ uvedeného zákona vo výške 7.000,- eur

I./ za porušenie povinnosti ustanovenej v § 34 ods. 1 zákona tým, že na televíznej programovej službe; JOJ dňa 13.11.2015 v čase o cca 20:25:46 a o cca 20:32:14 hod. odvysielal pred a po programe Šport komunikát označujúci za sponzora programu spoločnosť TIPSPORT SK, a.s.. ktorý naplnil definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. bez toho, aby bol komunikát v čase o cca 20:25:46 hod. na začiatku a na konci a v čase o cca 20:32:14 hod. na začiatku a na konci zreteľne oddelený od iných častí programovej služby tak, aby nebol zameniteľný s inými zložkami programovej služby;

II./ za porušenie povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že a/ program Avengers: Pomstítelia odvysielaný na televíznej programovej službe JOJ dňa 13.11.2015 o cca 20:39:22 hod. v trvaní 179 minút a 49 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) prerušil zaradením reklamy šesťkrát,

b) časový úsek od cca 21:09:22 hod. do cca 21:39:21 hod. programu Avengers:Pomstítelia odvysielaného v rámci televíznej programovej služby JOJ dňa 13.11.2015 o cca 20:39 hod., ktorý zodpovedá druhému 30-minútovému časovému úseku trvania predmetného programu dvakrát prerušil zaradením reklamy, a to o cca 21:17:13 hod. a o cca 21:35:46 hod.;

III./ za porušenie povinnosti ustanovenej v § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 13.11.2015 odvysielal

- reklamný blok v čase od cca 20:19:11 hod. do cca 20:25:15 hod. v trvaní 6 minút a 4 sekúnd,
- reklamný blok v čase od cca 20:53:46 hod. do cca 20:59:40 hod. v trvaní 5 minút a 54 sekúnd,
- komunikát označujúci za sponzora programu Šport spoločnosť TIPSPORT SK, a. s., ktorý naplnil definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z., v čase od cca 20:25:46 hod. do cca 20:25:55 hod. a v čase od cca 20:25:14 hod. do cca 20:32:23 hod. v oboch prípadoch v trvaní 9 sekúnd, čo predstavovalo odvysielanie reklamy v celkovom časovom rozsahu 12 minút a 16 sekúnd, teda o 16 sekúnd dlhšom ako povolených 12 minút;

IV./ za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že na programovej službe JOJ odvysielal dňa 13.11.2015 o cca 22:35:00 hod. a o cca 23:19:27 hod. upútavku na program Lov na zabijaka, ktorú neoznačil totožným grafickým symbolom ako samotný program vysielaný dňa 13.11.2015 o cca 23:39 hod. na programovej službe JOJ po celý čas vysielania predmetnej upútavky, čím nesprávne uplatnil § 6 ods. 5 Jednotného systému označovania.

Súčasne Rada vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 zákona o vysielaní a retransmisii „Uložením sankcie nezanká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a podľa § 67 ods. 16 zákona o vysielaní a retransmisii je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

2.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporcu v zákonnej lehote podal opravný prostriedok navrhovateľ. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žiadal náhradu trov konania. Navrhovateľ dôvody odvolania proti rozhodnutiu odporcu rozdelil do samostatných častí - časť „A“ vzťahujúca sa k I. až III. výroku napadnutého rozhodnutia; - časť „B“ vzťahujúca sa k IV. výroku napadnutého rozhodnutia; a časť „C“ vzťahujúca sa spoločne k výroku I. až k výroku IV. napadnutého rozhodnutia.

Navrhovateľ v dôvodoch opravného prostriedku v časti A/ - 1/ namieta, že napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie je v rozpore s obsahom spisov, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť, alebo pre nedostatok dôvodov, zistenie skutkového stavu je nedostatočné na posúdenie veci a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Navrhovateľ namieta, že Rada napadnutým rozhodnutím zasiahla do jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu a slobodu prejavu a šírenie informácií garantované Ústavou SR a Dohovorom a to konkrétne článku 26 ods. 1 a článku 46 ods. 1, 2 v spojení s článkom 12 ods. 1 ústavy ako aj článku 6 ods. 1 a článku 10 ods. 12 Dohovoru v spojení s článkom 1 Dohovorom. Tvrdil, že k zásahu a porušeniu práva došlo postupom Rady v súvislosti s napadnutým

rozhodnutím, ktorým mu uložila sankciu, nakoľko nedostatočne odôvodnila existenciu a splnenie podmienok na možné obmedzenie slobody prejavu a aj napriek tejto skutočnosti obmedzila jeho právo na slobodu prejavu; a na obmedzenie slobody prejavu neexistoval ústavne akceptovateľný dôvod, a ak by aj existoval, obmedzenie slobody prejavu nebolo proporcionálne, čím nesprávne právne vec posúdila, keď odvysielaný komunikát na sponzorský odkaz posúdila ako reklamu a započítala do rozsahu vysielania reklamy. Tiež namietal, že nedostatočné odôvodnenie vo vzťahu k existencii a splneniu podmienok na obmedzenie slobody prejavu predstavuje zjavný zásah do jeho práva na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu, najmä práva na jasné určité a zrozumiteľné odôvodnenie. Ďalej namietal, že obmedzenie slobody prejavu bez existencie ústavne akceptovateľného dôvodu a bez existencie proportionalita je možné považovať za vážny zásah do jeho práva na slobodu prejavu a predstavuje nesprávne právne posúdenie veci. Rovnako namietal, že Rada sporný komunikát nesprávne posúdila ako reklamu namiesto sponzorského odkazu, čím je napadnuté rozhodnutie nezákonné.

2 Navrhovateľ poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR - 6Sžo/31/2011, 5Sž/21/2011, 5Sž/22/2011, 5Sž/17/2011, 5Sž/23/2011, 5Sž/24/2011, 5Sž/25/2011, 3Sžo/200/2010, 6Sž/19/2011, 6Sž/23/2011, S/27/2011 dôvodil, že pri aplikácii konštantného názoru uvedeného vo vyššie uvedených rozhodnutiach najvyššieho súdu na predmetnú vec treba mať za to, že keďže výrok rozhodnutia odporkyne jednoznačne neobsahuje obsahové náležitosti výroku v súlade s uvedeným názorom Najvyššieho súdu, keď vo výroku napadnutého rozhodnutia najmä absentuje spôsob spáchania skutku, akým mal navrhovateľ porušiť povinnosť, ktorá skutočnosť spôsobila nepresnosť a neurčitnosť výroku napadnutého rozhodnutia, má za následok, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre jeho nezrozumiteľnosť.

3/ Vo vzťahu k definícii reklamy navrhovateľ vyslovil názor, že odporkyňa sa nedostatočne vysporiadala s aplikáciou ustanovení zákona o vysielaní, keď nesprávne aplikovala ustanovenia zákona týkajúce sa zákonnej definície reklamy vlastnej propagácie a sponzorského odkazu. Nesúhlasil s právnym názorom Rady, že predmetný komunikát napĺňa definičné znaky reklamy, pričom takýto komunikát odvysielal bez jeho rozoznatelného a zreteľného oddelenia od iných častí programovej služby tak, aby nebola zameniteľná s inými zložkami programovej služby, nakoľko odvysielaná informácia nenaplnila definičné znaky reklamy a teda ustanovenie § 34 ods. 1 zákona sa na odvysielaný komunikát nevzťahuje. Navrhovateľ uviedol, že jediným rozlišovacím kritériom pre určenie či ide o reklamu alebo nie, je účel sledovaný odvysielaným komunikátom, poukazom na to, že vo všeobecnosti o reklamu pôjde vtedy, ak odvysielaná informácia je natoľko agresívna, že jej účelom je podpora predaja a nákupu a naopak o reklamu nepôjde vtedy, ak odvysielaná informácia bude mať prevažne informatívny charakter a sleduje iný než účel podporu predaja a nákupu. Tvrdil, že pre vyslovenie jednoznačného záveru o sledovanom účele odvysielaného komerčného komunikátu je potrebné preskúmať celkové vyznenie komunikátu a to najmä podľa nastolených pravidiel - komplexné hodnotenie komunikáciu, dĺžka spotu, objekt komunikátu, dynamickosť komunikátu, presvedčivý charakter a porovnávanie. Ďalej uviedol, že zámerom odvysielaného komunikátu nebolo podporiť predaj aplikácie Tipsport, ale naopak len udržanie pozornosti verejnosti o existencii predmetnej aplikácie. Vytýkal Rade, že vec nesprávne právne posúdila, čím porušila jeho práva, keďže predmetný komunikát nespĺňal kritériá reklamy a teda nemohol ani definíciu reklamy naplniť, majú za to, že komunikáty boli jednoznačne a zrozumiteľne zvukovo obrazovo oddelené od iných častí programovej služby, a teda nedošlo k porušeniu ustanovenia § 34 ods. 1 zákona, čím odporca vec nesprávne právne posúdil. V danej súvislosti poukázal na judikatúru českých súdov ktorá je aplikovateľná na prejednávajúcu vec -MS v Praze, č.k.: 7A/254/2011-42-46, MS v Praze, č.k.: 7A124/2010 - 96-97, MS v Praze, č.k.: 9A161/2010 - 92-97, MS v Praze, č.k.: 5A 122/2010-73-82, MS V Praze, č.k.:6A 15/2011-140, MS v Praze, č.k.: 7Ca 372/2009 - 43-48, NSS ČR, č.k.:7As/68/2011-75, NSS ČR, č.k.:7As/57/2011-65.

4/ Navrhovateľ vo vzťahu k námietke - nesprávne právne posúdenie veci; nepreskúmateľnosť rozhodnutia; vada konania uviedol, že pri aplikácii ustanovenia § 35 ods. 3 zákona, ktoré citoval, je jazykový výklad predmetného ustanovenia nejednoznačný a je z neho možné vyvodit' viacero interpretácií, uvedené ustanovenie bližšie nešpecifikuje dokonavosť, resp. nedokonavosť 30 minútového časového úseku dokonca ustanovuje, že v prípade, ak trvanie programu nepresiahne 30 minút potom sa

povoľuje prerušenie aj takéhoto programu. V danej súvislosti poukázal na právny názor Európskeho súdneho dvora vyslovený v rozhodnutí vo veci ARD v. PRO Sieben Média AG, s. zn.: C-6/98, na ktorý v napadnutom rozhodnutí poukazuje aj Rada, poukazom tiež na to, že v rozhodnutí sa uvádza jednoznačné výkladové pravidlo na všetky ustanovenia, ktoré obmedzujú výkon zaručených slobôd a to pravidlo in dubio mitius. Navrhovateľ ďalej tvrdil, že ide o zásah správneho orgánu do základného práva vysielateľa na slobodu prejavu, ktorá sa rovnako vzťahuje aj na vysielanie komerčných komunikátov (reklama), pričom konštantná judikatúra ESLP v tejto súvislosti jednoznačne vymedzila test, na základe ktorého je možné posúdiť či zásah do slobody prejavu predstavuje taký zásah, ktorý nie je v súlade s prípustným zásahom do slobody prejavu na základe ustanovenia článku 10 Dohovoru - ide o posúdenie kritérií legality, legitimacy a proporcionality zásahu. V danej súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR z 02.06.2009 sp.zn. III. ÚS 42/09 - 77. Výtýkal Rade, že predmetné kritéria v napadnutom rozhodnutí nijak a nejakým spôsobom neskúmala a ich existenciu/neexistenciu nijako neodôvodnila, čím je napadnuté rozhodnutie opätovne nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a nezrozumiteľnosť a navyše Rada takýmto konaním odňala vysielateľovi možnosť konať pred súdom. Dôvodil, že minimálne kritéria legality a proporcionality zásahu nemožno považovať v predmetnom správnom konaní za splnené - poukazom na rozhodnutie ESLP vo veci Amann proti Švajčiarsku (rozhodnutie č. 27798/95). Navrhovateľ poukazom na ustanovenie § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. navrhol, aby najvyšší súd predmetné odvolacie konanie prerušil a obrátil sa na Súdny dvor s požiadavkou o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke domnievajúc sa, že ustanovenie článku 20 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10.03.2010, ktoré bolo transponované do zákona o vysielaní, nedáva jasnú odpoveď na otázku, či je možné prerušiť vysielaný program reklamným prerušením aj v začatí, ale nedokončenom 30 minútovom časovom úseku.

5/ Navrhovateľ ďalej namietal nesprávne právne posúdenie vo vzťahu k zásahu do slobody prejavu. Tvrdil, že z napadnutého rozhodnutia ako aj zo skutkového stavu je zrejmé, že Rada obmedzila jeho právo na slobodu prejavu vo vzťahu k § 35 ods. 3 z dôvodu potreby ochrany divákov pred nadmerným reklamným tlakom a potreby zachovania integrity audiovizuálnych diel autorov daných diel a vo vzťahu k § 34 ods. 1 a § 36 ods. 2 zákona Rada neuviedla žiadne dôvody. Namietal, že vo vzťahu obmedzenia slobody prejavu v prípade § 35 ods. 3 zákona Rada len odcitovala celé znenie článku 26 ods. 4 ústavy, a preto takéto odôvodnenie je nezrozumiteľné, nakoľko nie je z neho zrejmé, ktorá podmienka predstavuje dôvod pre obmedzenie prejavu navrhovateľa a bez ohľadu na to, že Rada neidentifikovala, ktorý z vymedzených verejných záujmov podľa článku 26 ods. 4 ústavy bol prejednávanej veci legitímnym cieľom ochrany, poukazom na to, že právo divákov nebyť vystavený nadmernému reklamnému tlaku a právo na zachovanie integrity audiovizuálneho diela nie je možné považovať za legitímny verejný záujem na obmedzenie slobody prejavu, nakoľko takéto právo divákov a autorov Ústava SR ani Dohovor nepoznajú a nespádajú ani pod jednu z legitímnych podmienok pre obmedzenie slobody prejavu vymedzený v článku 26 ods. 4 ústavy. Navrhovateľ tiež poukázal na to, že v dnešnej dobe modernej informačnej spoločnosti majú všetci diváci takmer neobmedzené možnosti získavania informácií a to z rôznych informačných zdrojov, informácie reklamného charakteru taktiež predstavujú informácie, ktoré má navrhovateľ právo rozširovať a divák právo prijímať bez akéhokoľvek zásahu zo strany štátu, nakoľko oblasť digitálneho vysielania otvorila trh s mediálnymi službami prakticky neobmedzenému množstvu uchádzačov, ktorí môžu prispôbením obsahu svojho televízneho vysielania „bojovať“ oblasť diváka a tak slobodne realizovať svoju podnikateľskú činnosť. Navrhovateľ mal za to, že odvysielané informácie reklamného charakteru neboli spôsobilé svojou povahou aktivovať meritórne uvažovanie o obmedzení práva divákov sledujúcich program a už vôbec nie dostať sa do kolízie s konkrétnym verejným záujmom podľa článku 26 ods. 4 ústavy alebo článku 10 ods. 2 Dohovoru, ktorého ochrana by si vyžadovala intervenciu štátu-poukazom na nález Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 307/2014. Ďalej dôvodil, že obmedzenie slobody prejavu na základe rozhodnutia Rady nebolo proporcionálne (nevyhnutné v demokratickej spoločnosti), čím sa stalo nezákonné. Výtýkal tiež Rade, že vo vzťahu k materiálnym podmienkam obmedzenia slobody prejavu vo vzťahu k § 34 ods. 1 a § 36 ods. 2 zákona neuviedla nič, čím napadnuté rozhodnutie trpí podstatnou vadou nezrozumiteľnosti pre nedostatok dôvodov, podmieňujúce zrušenie napadnutého rozhodnutia. Navrhovateľ upriamil pozornosť tiež na to, že zásah do jeho slobodného prejavu v podobe napadnutého rozhodnutia by mohol byť zákonný len vtedy, ak by ohrozil niektorí z chránených záujmov podľa článku 26 ods. 4 ústavy

alebo článku 10 ods. 2 Dohovoru a zároveň, ak by bolo takéto obmedzenie proporcionálne sledovanému legitímnemu cieľu, trvajúc na tom, že keď Rada neuviedla žiadne odôvodnenie vo vzťahu k posudzovaniu podmienok na obmedzenie slobody prejavu, napadnuté rozhodnutie trpí vadou, pre ktorú je potrebné ho zrušiť a vec vrátiť Rade na ďalšie konanie. Navrhovateľ vyslovil názor, že ani najvyšší súd tento stav nemôže sám zhojiť, nakoľko je výlučne v kompetencii Rady uplatňovať ochranu práv podľa zákona o vysielaní a zároveň povinnosťou vysporiadať sa s existenciou, resp. s neexistenciou podmienok pre obmedzenie slobody prejavu navrhovateľa.

V časti „B“ vo vzťahu k 4. výroku napadnutého rozhodnutia navrhovateľ namieta, že napadnuté rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia a je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť, považujúc ho za nepreskúmateľné aj z dôvodu, že vo výroku napadnutého rozhodnutia absentuje presná identifikácia právneho predpisu, ktorý mal byť podľa Rady porušený. Podľa názoru navrhovateľa i v danom prípade konanie Rady vedené proti nemu je potrebné považovať za zásah do slobody prejavu navrhovateľa, keďže zásah do jeho slobody nespĺňal vyššie uvedené kritéria a súčasne sa Rada dostatočne so splnením kritérií nevysporiadala, čím nesprávne právne vec posúdila. Opätovne poukazom na rozhodnutie ESLP vo veci Aman proti Švajčiarsku navrhovateľ uviedol, že povinnosť právne uplatňovať jednotný systém označovania programov síce vyplýva zo zákonného ustanovenia § 20 ods. 4 zákona, avšak predvídateľnosť tohto ustanovenia je absolútne nedostatočná a to najmä z dôvodu, že samotný systém jednotného označovania programov vyplýva z vyhlášky číslo 589/2007 Z.z., ktoré ustanovenia, stanovujúce hodnotiace kritéria jednotlivých klasifikácií programov sú formulované príliš všeobecne a nepresne. Mal za to, že požiadavka zákonnosti zásahu ani v danom prípade nebola splnená. Uviedol, že proporcionalita a naliehavá spoločenská potreba nie je naplnená z dôvodu, že označovanie programov JSO má vo svojej podstate mať len odporúčajúci charakter a zodpovednosť za riadny morálny a psychický vývin maloletých majú predovšetkým rodičia alebo zákonní zástupcovia a štát v takomto prípade nesmie suplovať roľu a povinnosti rodičov pri výchove vlastných detí. Mal za to, že na zásah do slobody prejavu neboli splnené zákonné kritéria, čím sa zásah stal neoprávnený a zasiahol tak do práva na slobodu prejavu navrhovateľa.

V časti „C“ vo vzťahu k I. a IV. výroku napadnutého rozhodnutia navrhovateľ namieta, že napadnuté rozhodnutie: - zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo je v rozpore s obsahom spisov, zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci a v konaní odporcu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Tvrdil, že Rada vo svojom oznámení o začatí správneho konania zo dňa 26.01.2016 ako aj v napadnutom rozhodnutí uviedla, že podkladom pre vydanie napadnutého rozhodnutia sú záznam z vysielania programu programovej služby JOJ zo dňa 13.11.2015 v čase od 19:50 hod a predpis/popis skutkového stavu. Poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 71 ods. 1 zákona o vysielaní v spojení s § 34 ods. 2 a 4 a § 22 ods. 1 správneho poriadku, navrhovateľ namieta, že Rada nevykonala dôkaz ohľadom záznamu z vysielania programu, resp. pri vykonaní tohto dôkazu postupovala v rozpore so správnym poriadkom, nakoľko o vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu. Uviedol, že aj keď Rada tvrdí, že sa s predmetnými podkladmi oboznámila, avšak z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, akým spôsobom tak urobila, keby tak urobila, kto bol pritom úkone prítomný, akým spôsobom vykonanie tohto dôkazu prebiehalo a pod., keďže táto skutočnosť nevyplýva ani zo správneho spisu ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, keď z vykonania tohto dôkazu neexistuje žiaden záznam - zápisnica. Mal za to, že členovia Rady sa s predmetným dôkazom, ktorým je záznam z vysielania, nejakým spôsobom priamo neoboznámili a tento nevykonali. Výtýkal Rade, že pri vykonávaní dôkazov postupovala v rozpore so správnym poriadkom, čím nedostatočne zistila skutkový stav veci, zistený skutkový stav je v rozpore s obsahom spisov a v konaní Rady bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. V danej súvislosti poukázal na uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu ČR sp.zn. 7AS 57/2010-82 03.04.2012 a rozhodnutie ESLP vo veci Lesiva v Chorvátsko, v ktorom Európsky súd potvrdil svoj konštantný právny výklad práva na spravodlivé súdne konanie, keď konštatoval, že nestačí, aby bola spravodlivosť vykonaná, ale je potrebné, aby bolo viditeľné ako bola spravodlivosť vykonaná.

3.

Odporca k opravnému prostriedku navrhovateľa sa vyjadril tak, že navrhoval napadnuté rozhodnutie

potvrdiť.

Z dôvodov vyjadrenia vyplýva, že odporca nesúhlasil s námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku. Zastával názor, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona, majúc za to, že jeho rozhodnutie je riadne odôvodnené vydané na základe správnych skutkových a právnych záveroch a napadnuté rozhodnutie nevykazuje žiadne právne a nelogické vady, ktoré by mohli mať vplyv na jeho zákonnosť a rovnako ani jeho postup v predmetnom správnom konaní nevykazuje žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Odporca s poukazom na skutkové zistenia danej veci a právnu úpravu ustanovenú v § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. v spojení s § 34 ods. 1, s § 35 ods. 3, s § 36 ods. 2, s § 37a ods. 1 písm. a/, ods. 2 a v spojení s § 20 ods. 3 uvedeného zákona a poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 1 ods. 6 vyhlášky č. 589/2007 Z.z. podal vyjadrenie k jednotlivým námietkam navrhovateľom uvádzaných v opravnom prostriedku.

K odvolacej námietke navrhovateľa uvedenej v bode 2, ktorou namietal údajnú absenciu spôsobu spáchania skutku vo výroku napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k § 34 ods. 1 zákona o vysielaní odporca uviedol, že z výroku napadnutého rozhodnutia v súvislosti s povinnosťou ustanovenou v § 34 ods. 1 uvedeného zákona vyplýva, že výroková časť je v napadnutom rozhodnutí formulovaná presne, úplne a dostatočne určito a spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným, keď vo výrokovej časti rozhodnutia je vymedzený čas spáchania správneho deliktu - 13.11.2015 v čase o 20:25:46 hod. a o cca 20:32:14 hod.; spôsob spáchania správneho deliktu podľa § 34 ods. 1 zákona, ktorý spočíva po odvysielaní komunikátu, ktorý napĺňa definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona bez toho, aby bol komunikát v uvedenom čase na začiatku aj na konci zreteľne oddelený od iných častí programovej služby, tak aby nebol zameniteľný s inými zložkami programovej služby; miesto spáchania správneho deliktu - na televíznej programovej službe JOJ; správny delikt - protiprávnym konaním navrhovateľa je v prípade porušenia § 34 ods. 1 zákona č. 08/2000 Z.z., tak, aby bola rozoznateľná a zreteľne oddelená od iných častí programovej služby tak, aby nebola zameniteľná s inými zložkami programovej služby. Odporca uviedol, že výroková časť rozhodnutia tak exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľ dopustil a v dôsledku, ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý mu bola uložená sankcia. Poukázal tiež na skutočnosť, že z § 47 ods. 2 a 3 správneho poriadku vyplýva, že výrok rozhodnutia má byť stručný, jasný a zrozumiteľný. Mal za to, že napadnuté rozhodnutie má všetky zákonom požadované náležitosti, jeho výroková časť presne vymedzuje skutok zakladajúci rozpor so zákonom a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia poskytuje navrhovateľovi podrobný rozbor sankcionovaného konania aj z pohľadu dodržiavania povinnosti stanovenej v § 34 ods. 1 zákona o vysielaní. Ďalej uviedol, že judikatúra Najvyššieho súdu SR, na ktorú navrhovateľ poukazuje, sa týka vo všetkých prípadoch výroku rozhodnutia v súvislosti s porušením iných povinností ako je ustanovenie § 34 ods. 1 zákona o vysielaní, z ktorého dôvodu nie je možné ju aplikovať na predmetný prípad, nesúhlasiac s navrhovateľom, že ide o takmer identické prípady.

K námietke uvedenej v bode 3/ opravného prostriedku, ktorou navrhovateľ namietal nesprávnu aplikáciu ustanovenia zákona o vysielaní týkajúcej sa zákonnej definície reklamy, vlastnej propagácie a sponzorského odkazu, odporca uviedol, že v napadnutom rozhodnutí sa detailne zaoberal vymedzením definičných znakov reklamy a rozdielom medzi reklamou a sponzorským odkazom na strane 9 až 12. V súvislosti s posudzovaním sponzorských odkazov ako reklamy poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu SR vo veci sp.zn. 6Sžo 38/2013, 6ž 2/2012 8Sž 11/2012, 2Sžo 16/2013. Vo vzťahu k posúdeniu komunikátu označujúceho za sponzora programu Šport spoločnosť TIPSPORT SK, a.s. odporca uviedol, že v napadnutom rozhodnutí na strane 12 a 13 jednoznačne uviedol konkrétne dôvody, na základe ktorých bol predmetný komunikát posúdený ako reklama. Poukázal na to, že predmetom jej posúdenia bol produkt sponzora - mobilná aplikácia na tipovanie. Trval na správnosti argumentácii Rady uvedenej v rozhodnutí, že s prihliadnutím na uvedené skutkové zistenie nie je možné tvrdiť, že v prípade vyjadrenia „naozaj vymakanú apku“ ide o všeobecné konštatovanie a objektívne známy fakt. Pod pojmom „vymakaný“ možno v tomto, prípade rozumieť, že je niečo kvalitne spracované, kvalitne, resp. dôsledne vyrobené. Použitím uvedeného výrazu sponzor zhodnotil produkt ako taký, ktorý nie je bežný,

štandardný upriamiac pozornosť na jeho kvalitnejšie spracovanie a tiež použitím výrazu „naozaj“ túto skutočnosť ešte zvýraznil, čím utvrdil recipienta v tom, že práve jeho aplikácia svojou kvalitou vyniká a teda jedná sa o jednoznačne pozitívne subjektívne hodnotenie kvality produktu sponzora a nie bežné neutrálne poukázanie na výrobok sponzora. Vo vzťahu testu, ktorý v danej veci vykonal navrhovateľ, odporca zdôraznil, že tieto kritéria nevychádzajú z definície reklamy uvedené v § 32 ods. 1 zákona o vysielaní a ani z relevantnej judikatúry, na ktorú poukázal navrhovateľ. K rozhodnutiam súdov Českej republiky odporca uviedol, že komunikáty posudzované navrhovateľom v uvedených rozsudkoch boli kvalitatívne odlišné od komunikátu posudzovaného Radou, keď jednotlivé prípady vychádzali z rôznych skutkových stavov, a preto nie je možné automaticky prevziať závery uvedených súdov a aplikovať ich na prejednávany prípad, ako aj, že uvedené rozsudky boli vydané na právnom základe iného štátu, pričom Najvyšší súd SR nie je viazaný názorom súdu iného štátu a nie je možné od neho požadovať, aby rozhodoval v súlade s ním. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Sž 11/2013.

Odporca nesúhlasil ani s námietkou navrhovateľa v bode 4/ opravného prostriedku, ktorou namietal, že jazykový výklad ustanovenia § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii je nejednoznačný a je z neho možné vyvodit' viacero interpretácií. Poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 35 ods. 3 a právne závery vyslovené v rozsudkoch najvyššieho súdu - sp.zn. 3Sž 12/2013, 3Sž 2/2013 a 5Sž 11/2013, odporca uviedol, že zo znenia § 35 ods. 3 tohto zákona vyplýva, že pri vysielaní audiovizuálneho diela sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30 minútový časový úsek, z gramatického hľadiska je teda zrejme, že časový úsek musí trvať 30 minút, aby ho mohol vysielateľ prerušiť, čo vyplýva aj zo znenia smernice 2010/13/EÚ článku 20 ods. 2. Ďalej uviedol, že ustanovenie § 35 ods. 3 zákona ako aj znenie článku 20 ods. 2 smernice je nejednoznačná len v tom, že z ich znenia nie je zrejme, či sa trvaním audiovizuálneho diela myslí čistý čas diela alebo hrubý čas diela, v ktorom prípade Rada postupovala v zmysle judikatúry Európskeho súdneho dvora vo veci ARD v. PRO Sieben Media AG s. zn. C 6/98 a predmetné ustanovenia vyložila spôsobom, ktorý je pre navrhovateľa menej obmedzujúcim a teda za trvanie diela považuje jeho hrubý čas. Odporca taktiež nesúhlasil s argumentáciou navrhovateľa, že ide o zásah do jeho práva ako vysielateľa na slobodu prejavu, a preto je Rada v zmysle nálezu Ústavného súdu vo veci III. ÚS 42/09-77 povinná skúmať kritéria legality, legitimity a proporcionality zásahu do jeho práva na slobodu prejavu, zastávajúc názor, že Rada predmetné kritéria nijako neskúmala. K tomu uviedol, že povinnosť podľa § 35 ods. 3 zákona o vysielaní požiadavku predvídateľnosti jednoznačne napĺňa, keďže zreteľne stanovuje povinnosť prerušiť audiovizuálne diela zaradením reklamy iba raz za každých 30 minút trvania diela, a preto vysielateľom by malo byť zrejme akým spôsobom majú vysielat' audiovizuálne diela, poukazom na to, že k predmetnej povinnosti existuje výkladová prax Rady i najvyššieho súdu, s prihliadnutím tiež na to, že nejednoznačná časť daného ustanovenia týkajúca sa len trvania audiovizuálneho diela (hrubý čas, čistý čas) Rada vykladala v súlade s judikatúrou ESD. Ďalej odporca uviedol, že požiadavka obmedziť zaraďovania reklamy v rámci vysielania do vysielaní diela zakotvená v ustanoveniach zákona č. 308/2000 Z.z. vychádza z potreby ochrany diváka pred nadmerným reklamným tlakom a tiež zachovania integrity audiovizuálnych diel, čo je v záujme ako autorov daných diel, tak aj samotných divákov sledujúcich tieto diela a táto požiadavka je jasne postulovaná smernicou o AVMS a taktiež jednoznačne zakotvená v právnom poriadku SR, čím právo na slobodu je celkom zrejme obmedzené osobitnou ochranou divákov a autorov audiovizuálnych diel a to na základe zákona - § 35 zákona 308/2000 Z.z., majúc za to, že práve takéto obmedzenie slobody prejavu umožňuje ustanovenie článku 26 ods. 4 ústavy, čím podmienky legality a legitimity sú teda nepochybne naplnené.

K návrhu navrhovateľa, aby sa Najvyšší súd SR obrátil na Súdny dvor Európskej únie s prejudiciálnou otázkou na výklad článku 20 ods. 2 smernice o AVMS, keďže jeho znenie je nejednoznačné, odporca vyslovil názor, že povinnosť ustanovená v článku 20 ods. 2 smernice je stanovená jednoznačne, a preto nepovažuje návrh navrhovateľa za opodstatnený.

K námietke navrhovateľa, že Rada nedostatočne odôvodnila zásah do slobody prejavujú, resp. ho neodôvodnila vôbec, odporca uviedol, že na stranách 16 a 17 napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k § 35 ods. 3 zákona sa Rada legalitou, legitimitou a proporcionality zásahu do slobody prejavu zaoberala,

odkazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktoré sa danou problematikou už zaoberali, pričom napadnuté rozhodnutia Rady bez výnimky potvrdili - 4 SŽ 11/2014, 2SŽ 24/2013. Odporca tiež poukázal na to, že povinnosti ustanovené v § 35 ods. 3, § 36 ods. 2 a § 34 ods. 1 zákona o vysielaní boli do slovenského právneho poriadku zavedené transponovaním smernice č. 2010/13/EÚ o audiovizuálnych mediálnych službách a jedná sa o prakticky doslovné transponovanie článku 20 ods. 2, článku 23 ods. 1 a článku 19 smernice, z čoho je zrejmé, že aj na úrovni Európskej únie dospeli členské štáty k záveru, že je potrebné obmedziť vysielanie reklamy a telenákupu vo vysielaní programových služieb. Odporca tiež poukazom na rozhodnutie Európskeho súdneho dvora vo veci RTL Television GmbH v Niedersächsische Landesmedienanstalt für privaten Rundfunk, sp. zn. C-245/01, v ktorej sa ESD zaoberá výkladom čl. 20 ods. 2, uviedol, že obmedzenie zaraďovania reklamy do vysielania programov sleduje legitímny cieľ zahŕňajúci ochranu ostatných v súlade s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, z čoho je zrejmé, že aj ESD uznal legitímny cieľ a proporcionalitu obmedzenia, ktoré je v slovenskom právnom poriadku ustanovené v § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii. Odporca mal tiež za to, že závery ESD je možné v plnej miere aplikovať aj na § 36 ods. 2 zákona. Ďalej uviedol, že povinnosť ustanovená v § 34 ods. 1 zákona transponuje do slovenského právneho poriadku článok 19 smernice, majúc za to, že v i predmetnom prípade obmedzenie slobody prejavu spĺňalo podmienky legality, legitimity a proporcionality. Odporca argumentáciu navrhovateľa považoval za bezpredmetnú a zjavne účelovú, nemajúcu oporu v zákone.

Odporca nesúhlasil ani s odvolacími námietkami navrhovateľa uvedenými v časti B/ opravného prostriedku. Uviedol, že s uvedenými námietkami sa Rada zaoberala na strane 20 napadnutého rozhodnutia.

Nesúhlasil ani s námietkou navrhovateľa uvedenou v časti C/ opravného prostriedku, ktorou namietal, že Rada nevykonala dôkaz - ohliadku záznamu vysielania programovej služby, resp. pri vykonaní tohto dôkazu postupovala v rozpore s ustanoveniami správneho poriadku, nakoľko po vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu. Poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 22 ods., v § 32 ods. 2, 3 a v § 34 ods. 4 správneho poriadku odporca k námietke navrhovateľa uviedol, že podkladom pre vydanie rozhodnutia sú podľa správneho poriadku všetky skutočnosti, ktoré môžu prispieť k zisteniu skutočného stavu veci, záznam z vysielania je jedným z podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní, na ktorom je jednoznačne zaznamenaný skutkový stav, pričom rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Vzhľadom na právnu úpravu ustanovenú v § 34 ods. 3 správneho poriadku bol navrhovateľ povinný navrhnuť na podporu svojich tvrdení uvedených vo vyjadrení k správnomu konaniu dôkazy, ktoré sú mu známe. Poukazom na skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu, odporca mal za to, že Rada poskytla navrhovateľovi možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a spôsobu ich zistenia a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení, pričom navrhovateľ bol súčasne poučený, že pokiaľ svoje práva nevyužije, Rada rozhodne aj bez jeho stanoviska, pričom navrhovateľ svoje právo nevyužil, keď na výzvu Rady svoje vyjadrenie nepredložil. Konštatoval, že z povahy podkladu pre rozhodnutie - záznamu vysielania, je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho zhliadnutím a s pochybením sledovaním programu, ktorého obsah je predmetom správneho konania členmi Rady, nemá racionálny základ a uvedené námietky zo strany navrhovateľa sú len nepodloženými tvrdeniami, ktoré sú navyše aj zavádzajúce. Súhlasil s tvrdením navrhovateľa, že písomný prepis/popis skutkového stavu nie je možné zamieňať ani stotožňovať so zápisnicou o vykonaní dôkazov, nakoľko písomný prepis/popis skutkového stavu je iba nevyhnutným prejavom zásady písomnosti správneho konania, keď písomný popis skutkového stavu slúži na zachytenie obsahu skutkového stavu zaznamenaného na technickom nosiči, pričom skutkový stav v tej najhodnovernejšej podobe je zachytený aj v podobe záznamu vysielania, avšak vzhľadom na písomnú formu správneho konania, ako aj jeho konečného výstupu vo forme písomného rozhodnutia, je nutné tento obsah preniesť do písomnej podoby, v ktorej je zaznamenaný text a popísané dianie, ktoré sa vyskytne v obrazovej zložke. Mal za to, že keďže navrhovateľ v rámci správneho konania nepodal písomné stanovisko k predmetu správneho konania a ani inak neuviedol žiadne konkrétne námietky voči podkladom pre rozhodnutie, nepovažoval záznam vysielania programu a jeho prepis/popis za sporný s poukazom na to, že ani sám navrhovateľ nenamietal rozpor medzi skutkovým stavom popísaným v napadnutom rozhodnutí a predmetným záznamom vysielania. V danej súvislosti dal do pozornosti rozhodnutia Najvyššieho súdu č.

6Sž/11/2013, 2Sž/3/2009, 3Sž/66/2009, 5Sž/8/2010, 3Sž/22/2012, 6sž/21/2012, 2Sž/15/2013, v ktorých NS SR postup odporkyne pred vydaním rozhodnutia nespochybnil a napadnuté rozhodnutia Rady potvrdil. S názorom NS SR v tejto veci súhlasil aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich uzneseniach vo veciach sp.zn. I. ÚS 2/2015-12, I. ÚS 3/2015-11 a I. ÚS 4/2015-11. Uviedol, že záznam z vysielania je obdobný ako listina, ide o zvukovo obrazovú, prípadne iba o zvukovú informáciu zachytenú na dátovom nosiči podobne ako pri vykonaní dôkazu listinou a aj v prípade záznamu z vysielania sa správny orgán najprv presvedčí o jeho pravosti a či spĺňa formálne náležitosti špecifikované vo vyžiadaní, v prípade záznamu získaného z nahrávacieho zariadenia Rada skúma, či bol skutočne získaný záznam vysielania toho - ktorého vysielateľa a následne sa Rada oboznámi s jeho obsahom, čiže zhliadne vysielanie, ktoré je na dátovom nosiči zaznamenané a rovnako ako v prípade listiny ani o zhliadnutí záznamu vysielania sa nespisuje zápisnica. Odporca mal za to, že nebol dôvod, aby Rada o zhliadnutí záznamu vysielania spísala zápisnicu.

4.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej tiež S.s.p.) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods.1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok účinný od 01.07.2016 konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s §§ 250l a nasl. O.s.p. a v spojení s § 492 ods. 1 S.s.p. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č. 85/SKO/2016, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov konania na pojednávaní súdu dňa 26.10.2017 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný.

Najvyšší súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250l a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v opravnom prostriedku, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 250i ods.2 O.s.p. ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať

dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Konanie správneho súdu v plnej jurisdikcii (§ 250i ods. 2 v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p.) vyplýva z čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ktorý zaručuje každému právo, aby súd rozhodol o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu, pričom štrasburská judikatúra za trestné považuje aj konania, ktoré možno označiť ako priestupky, iné správne delikty či disciplinárne delikty (napr. Maurer c. Rakúsko z 18. februára 1997, Bendenoun c. Francúzsko z 24. februára 1994). Napokon, priamo dikcia uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku umožňuje súdu modifikovať skutkový stav zistený správnym orgánom, ako aj sankciu ním uloženú účastníkovi správneho (a neskôr) súdneho konania.

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. (§ 245 ods.2 O.s.p.).

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie Rady zo dňa 12. apríla 2016 č. RP/9/2016 a postup žalovaného správneho orgánu v správnom konaní č. 85/SKO/2016, ktorým rozhodnutím Rada navrhovateľovi uložila úhrnnú sankciu - pokutu vo výške 7.000,- eur podľa § 64 ods.1 písm. d/ v spojení s § 67 ods. 2 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinností ustanovených v § 34 ods. 1, v § 35 ods. 3, v § 36 ods. 2 a v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z..

Z obsahu administratívneho spisu najvyšší súd mal v danej veci preukázané, že Rada na svojom zasadnutí dňa 26.01.2016 prijala uznesenie o začatí správneho konania voči navrhovateľovi vo veci možného porušenia povinností ustanovených v ustanoveniach v § 34 ods. 1, v § 35 ods. 3, v § 36 ods. 2 a v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. opisom skutkov, ktorými mal navrhovateľ porušiť právne povinnosti. Oznámenie o začatí správneho konania bolo navrhovateľovi ako účastníkovi správneho konania doručené dňa 12.02.2016, na základe čoho sa začalo správne konanie č. 85/SKO/2016. Navrhovateľ v uvedenom oznámení o začatí správneho konania bol súčasne vyzvaný, aby v lehote najneskôr do 10 dní od doručenia oznámenia v súlade s § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 správneho poriadku zaslal svoje stanovisko. Dňa 17.03.2016 mu bola doručená opätovná výzva na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie, v ktorej mu bola na vyjadrenie určená lehota 5 dní odo dňa jej doručenia. Navrhovateľ na základe výzvy a poučení uvedených v oznámení Rade vyjadrenie k veci nedoručil. Žalovaný správny orgán navrhovateľovi napadnutým rozhodnutím uložil sankciu podľa § 64 ods.1 písm. d/ v spojení s § 67 ods. 2 písm. a/ uvedeného zákona vo výške 7.000,- eur za porušenie povinností ustanovených v § 34 ods. 1, v § 35 ods. 3, v § 36 ods. 2 a v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z.. Podkladom pre vydanie tohto rozhodnutia bol záznam vysielania programovej služby JOJ dňa 13.11.2015 v čase od cca 19:50 hod a prepis/popis skutkového stavu.

Najvyšší súd v procese súdneho prieskumu danej veci zistil, že navrhovateľ až v opravnom prostriedku podaného proti rozhodnutiu odporcu namieta, že Rada napadnutým rozhodnutím zasiahla do jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu a slobodu prejavu v zmysle článku 26 ods. 1 a článku 46 ods. 1, 2 v spojení článkom 12 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1, článku 10 ods. 12 a článkom 1 Dohovoru, majúc za to, že na obmedzenie slobody prejavu neexistoval ústavne akceptovateľný dôvod, a ak by aj existoval, obmedzenie slobody prejavu nebolo proporcionálne, Rada nesprávne právne vec posúdila, keď odvysielaný komunikát na sponzorský odkaz posúdila ako reklamu a započítala do rozsahu vysielania reklamy, tiež namieta nedostatočné odôvodnenie vo vzťahu k existencii a splneniu podmienok na obmedzenie slobody prejavu, nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia pre jeho nezrozumiteľnosť z dôvodu, že vo výroku I. až III. absentuje spôsob spáchania skutku, akým mal navrhovateľ porušiť povinnosť, ktorá skutočnosť spôsobila nepresnosť a neurčitosť výroku napadnutého rozhodnutia, a vo výroku IV. absentuje presná identifikácia právneho predpisu, ktorý mal byť podľa Rady porušený, taktiež namieta nedostatočne zistený skutkový stav, vykonanie dokazovania v rozpore so správnym poriadkom, keď Rada nevykonala dôkaz ohľadkom záznamu z vysielania programu, resp. pri vykonaní tohto dôkazu postupovala v rozpore so správnym poriadkom, nakoľko o vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu.

Výchádzajúc zo skutkových zistení najvyšší súd zistil, že medzi účastníkmi v danej veci ostala

predovšetkým sporná aplikácia ustanovenia § 34 ods. 1 v spojení s § 32 zákona č. 308/2000 Z.z., § 35 ods. 3 tohto zákona, (ne)existencia splnenia podmienok na obmedzenie práva vysielateľa na slobodu prejavu, nedostatočné odôvodnenie zásahu Rady do práva na slobodu prejavu, nezrozumiteľnosť výrokov I. až IV. pre ich neurčitost' a vykonanie dôkazu ohľadky záznamu vysielania v rozpore so správnym poriadkom.

Odporca trval na zákonnosti napadnutého rozhodnutia a postupu mu predchádzajúceho.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd zamerl svoju pozornosť na to, či Rada v konaní a rozhodnutím, ktorým navrhovateľovi uložila sankciu za porušenie povinností ustanovených v § 34 ods. 1, § 35 ods. 3, § 36 ods. 2 a § 20 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii postupovala v súlade so zákonom, ústavou ako aj s judikatúrou Európskeho súdneho dvora pre ľudské práva. Predovšetkým zamerl svoju pozornosť, či Rada postupom a rozhodnutím neprípustne zasiahla do práva navrhovateľa na slobodu prejavu.

Podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti orgánu verejnej správy a správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

Podľa čl. 26 ods. 1 až 4 Ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povoľovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

Cenzúra sa zakazuje.

Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Sloboda prejavu je jedným z hlavných základov demokratickej spoločnosti, jednou z prvoradých podmienok jej pokroku a rozvoja každého jednotlivca, zahŕňa však nielen slobodu názoru a prijímania a rozširovania informácií a myšlienok, ale obsahuje aj povinnosť a zodpovednosť. Právo slobody prejavu patrí medzi základné politické práva v právnom poriadku každej demokratickej spoločnosti a v právnom poriadku Slovenskej republiky je zakotvené v čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky. V zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd (oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb.) je pre orgány verejnej moci pri výkone činnosti v

rozsahu ich kompetencie záväzným právnym predpisom, majúcim prednosť pred zákonom. Dohovor slobody prejavu a informácií ustanovuje v čl. 10.

Podľa čl. 10 ods. 1, 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

Z uvedenej právnej úpravy zakotvenej v Ústave Slovenskej republiky ako aj v Dohovore vyplýva, že je v právomoci štátu zákonom ustanoviť také právne prostriedky, ktorými môže obmedziť právo na slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných (čl. 26 ods. 2 Ústavy SR), bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci (čl. 10 ods. 2 Dohovoru).

Zákonodarca v právnom poriadku Slovenskej republiky výkon týchto slobôd obmedzuje vo viacerých zákonoch sledujúc cieľ ochrany pred zneužitím týchto slobôd, keďže ich výkon zahŕňa aj povinnosti a aj zodpovednosť. Takáto právna úprava z dôvodov vyššie uvedených je ustanovená aj v zákone č. 308/2000 Z.z., pričom rozsah „nevyhnutnosti“ v demokratickej spoločnosti sa musí posudzovať ad hoc s legitímnym cieľom, čo vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva.

Zákonom č. 308/2000 Z.z. zákonodarca zveruje do právomoci Rade presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom (§ 4 ods. 1, 2 zákona č. 308/2000 Z.z.). Do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa zákona o vysielaní a retransmisii a podľa osobitných predpisov, ako aj ukladať sankcie vysielateľom za porušenie právnej povinnosti (§ 5 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z.).

Vychádzajúc z uvedenej právnej úpravy najvyšší súd dospel k záveru, že Rada nezasiahla neoprávnené do práva navrhovateľa ako vysielateľa na slobodu prejavu, keď mu uložila sankciu za porušenie právnej povinnosti ustanovenej mu v § 35 ods. 3, v § 34 ods. 1 a v § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii. Právo na slobodu prejavu nie je absolútne. Článok 26 ods. 4 Ústavy SR, ako aj čl. 10 ods. 2 Dohovoru umožňuje obmedzenie tohto práva na základe zákona, ktorým v tomto prípade je právna úprava ustanovená v § 35 ods. 3, v § 34 ods. 1 a v § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z., sledujúc práva iných a to ochranu divákov pred zameniteľnosťou obsahu sledovaného programu s komerčnými informáciami v podobe umiestnených produktov, ochranu divákov pred nadmerným reklamným tlakom ako aj ochranu autorov audiovizuálnych diel, a preto podmienka legality a legitimity je teda nepochybne naplnená. Najvyšší súd nesúhlasil ani s argumentáciou navrhovateľa o porušení podmienky proporcionality, keď v uvedených právnych normách § v § 35 ods. 3, v § 34 ods. 1 a v § 36 ods. 2. zákona č. 308/2000 Z.z. zákonodarca vysielateľovi stanoví jednoznačné povinnosti a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, ktorý nepripúšťa akékoľvek pochybnosti o prejavení jeho vôle.

Najvyšší súd nesúhlasil ani s námietkou navrhovateľa, že odporca sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nedostatočne vysporiadal so zásahom do jeho práva ako vysielateľa k splneniu materiálnych podmienok obmedzenia práva na slobodu prejavu vo vzťahu k § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii, pričom vo vzťahu k ustanoveniam § 34 ods. 1 a § 36 ods. 2 sa nijak nezaoberal a nevyporiadal, či materiálne podmienky obmedzenia slobody prejavu boli splnené. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia Rady z kontextu odôvodnenia vyplýva, že Rada sa splnením hmotnoprávných podmienok zásahu do práva slobody prejavu navrhovateľa ako vysielateľa zaoberala a dostatočne aj vysporiadala, zamerajúc predovšetkým svoju pozornosť vo vzťahu k ustanoveniu § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z.. Z kontextu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia Rady vyplýva, že sa vyjadrila k splneniu hmotnoprávných podmienok zásahu do práva slobody prejavu navrhovateľa aj k ostatným porušeniam právnej povinnosti (§ 34 ods. 1, § 36 ods. 2 zákona), dajúc do pozornosti, že navrhovateľ v priebehu správneho konania sa nijak nevyjadril a predmetnú námietku, nevzniesol.

Najvyšší súd nesúhlasil ani s námietkou navrhovateľa v bode 3/, ktorou namietal, že predmetný komunikát nenaplnil definičné znaky reklamy, a teda ustanovenie § 34 ods. 1 zákona sa na odvysielaný komunikát nevzťahuje. Vychádzajúc zo skutkových okolností prípadu predmetom posúdenia Rady bol produkt sponzora programu Šport spoločnosť TIPSPORT SK, a.s - mobilná aplikácia na tipovanie. Rada poukazom na skutkové zistenia vyplývajúce z odvysielaného programu správne argumentovala, že nie je možné tvrdiť, že v prípade vyjadrenia „naozaj vymakanú apku“ ide o všeobecné konštatovanie a objektívne známy fakt, keď pod pojmom „vymakaný“ možno v tomto prípade rozumieť, že je niečo kvalitne spracované, kvalitne, resp. dôsledne vyrobené, majúc za to, že použitím uvedeného výrazu sponzor zhodnotil produkt ako taký, ktorý nie je bežný, štandardný upriamiac pozornosť na jeho kvalitnejšie spracovanie a tiež použitím výrazu „naozaj“ túto skutočnosť ešte zvýraznil, čím utvrdil recipienta v tom, že práve jeho aplikácia svojou kvalitou vyniká a teda jedná sa o jednoznačne pozitívne subjektívne hodnotenie kvality produktu sponzora a nie bežné neutrálne poukázanie na výrobok sponzora, čím v danom prípade boli naplnené znaky definície reklamy uvedené v § 32 ods. 1 zákona o vysielaní a v dôsledku toho nastúpila povinnosť vysielateľa stanovená mu v § 34 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii. Vychádzajúc zo skutkových okolností najvyšší súd v danom prípade dospel k záveru, že navrhovateľ odvysielaním komunikátu označujúci za sponzora programu spoločnosť TIPSPORT SK, a.s. naplnil znaky mediálnej komerčnej komunikácie, ktoré sú charakteristické pre reklamu, pretože z jeho obsahu vyplýva skutočnosť, že obsahom predmetného komunikátu nebol len sponzorský odkaz na spoločnosť TIPSPORT SK, a.s., ale jeho obsahom bolo aj pozitívne hodnotenie produktu tejto spoločnosti.

Najvyšší súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku navrhovateľa v bode 4/ opravného prostriedku, ktorou namietal že jazykový výklad ustanovenia § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii je nejednoznačný a je z neho možné vyvodit' viacero interpretácií. Ustanovenie § 35 ods. 3 zákona o vysielaní predstavuje transpozíciu ustanovenia článku 20 ods. 2 Smernice o AVMS. Podľa názoru najvyššieho súdu právna úprava povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. ako aj v čl. 20 uvedenej smernice je stanovená jasným a určitým spôsobom a teda je jednoznačná a nedovoľuje mnohostranný výklad. Výklad právnej úpravy nastolený navrhovateľom, podľa názoru súdu nevychádza z obsahu právnej úpravy ustanovenej v citovaných právnych normách - § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. a čl. 20 ods. 2 Smernice a navrhovateľ týmto výkladom neprimeraným spôsobom vybočuje z rámca obsahu ich znenia. Výklad navrhovateľa najvyšší súd považoval za účelový.

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd aj návrh navrhovateľa, aby Najvyšší súd SR predmetné preskúmavacie konanie prerušil a obrátil sa na Súdny dvor EÚ s požiadavkou o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke k výkladu a aplikácie ustanovenia článku 20 ods. 2 Smernice, považoval za nedôvodný, keď dospel k záveru, že právna úprava ustanovená v čl. 20 ods. 2 je jednoznačná a Rada v preskúmanom rozhodnutí porušenie právnej povinnosti navrhovateľom posúdila správne a v súlade s § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., ktoré ustanovenie si vyložila správne a v súlade s čl. 20 ods. 2 uvedenej smernice.

Najvyšší súd nesúhlasil ani s námietkami navrhovateľa, ktorými namietal v časti A/ opravného

prostriedku neurčitost' a nezrozumiteľnosť výrokov rozhodnutia v časti I. a III., keď vo výroku absentuje spáchanie skutku, ktorým mal navrhovateľ porušiť právnu povinnosť a v časti „B“ vo vzťahu k IV. výroku napadnutého rozhodnutia, že napadnuté rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia a je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť z dôvodu, že vo výroku napadnutého rozhodnutia absentuje presná identifikácia právneho predpisu, ktorý mal byť podľa Rady porušený.

Vo vzťahu k výrokom napadnutého rozhodnutia v časti I. a III. z obsahu popisov skutkov, ktorými sa navrhovateľ mal dopustiť porušenia právnej povinnosti - I. výrok - porušenie povinnosti podľa § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z., - II. výrok - porušenie povinnosti podľa § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. a - III. výrok - porušenie povinnosti podľa § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z., vyplýva, že Rada jasným a zrozumiteľným spôsobom uvádza základné prvky skutku uvedením miesta spáchania správneho

deliktu - na televíznej programovej službe JOJ; uvedením času odvysielaného programu, v ktorom sa navrhovateľ dopustil porušenia právnej povinnosti a označenie správneho deliktu ustanovením zákona č. 308/2000 Z.z.. Výrokové časti napadnutého rozhodnutia popisujú konania, ktorými navrhovateľ naplnil skutkové znaky konkrétnych správnych deliktov, za ktoré mu bola uložená sankcia, v súlade s trestnoprávnymi zásadami ako aj v súlade s § 47 ods. 2 správneho poriadku.

Najvyšší súd nesúhlasil ani s argumentáciou navrhovateľa vo vzťahu k výroku IV. napadnutého rozhodnutia. Zo znenia výroku IV. napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Rada v uvedenom výroku jasným a určitým spôsobom označila právnu normu zákona č. 308/2000 Z.z. a to § 20 ods. 3 tohto zákona, ktorého porušenia sa navrhovateľ opísaným skutkom dopustil.

Výroky napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu majú všetky zákonom požadované náležitosti, keďže presne vymedzujú skutok zakladajúci rozpor so zákonom, a označenie právnej normy zákona, ktorú vymedzeným skutkom navrhovateľ porušil a v odôvodnení napadnutého rozhodnutia Rada náležite odôvodnila skutkové a právne závery vo vzťahu k porušeniam právnych povinností navrhovateľom.

Najvyšší súd nesúhlasil ani s námietkou navrhovateľa uvedenou v časti C/ opravného prostriedku, ktorou namietal, že Rada nevykonala dôkaz - ohliadku záznamu vysielania programovej služby, resp. pri vykonaní tohto dôkazu postupovala v rozpore s ustanoveniami správneho poriadku, nakoľko po vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu. K nastolenej otázke už podal odpoveď najvyšší súd v rozhodnutiach - napr. č. 6SŽ/11/2013, 2SŽ/3/2009, 3SŽ/66/2009, 5SŽ/8/2010, 3SŽ/22/2012, 6sž/21/2012, 2SŽ/15/2013, v ktorých NS SR postup odporcu pred vydaním rozhodnutia, vo vzťahu k vykonaniu dôkazu oboznamovaním Rady s obsahom záznamu vysielania, nespochybnil. S názorom NS SR v tejto veci súhlasil aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich uzneseniach vo veciach sp.zn. I. ÚS 2/2015-12, I. ÚS 3/2015-11 a I. ÚS 4/2015-11.

Najvyšší súd v zmysle § 250ja ods. 7 O.s.p. poukazuje na právny názor najvyššieho súdu vyslovený k predmetnej námietke navrhovateľa vo veci sp.zn. 6SŽ/11/2013:

„Podľa § 22 ods. 1 správneho poriadku o ústnych podaniach a o dôležitých úkonoch v konaní, najmä o vykonaných dôkazoch, o vyjadreniach účastníkov konania, o ústnom pojednávaní a o hlasovaní správny orgán spíše zápisnicu.

V citovanej právnej úprave zákonodarca ustanovuje, že správny orgán spisuje zápisnicu pri ústnom podaní, pri dôležitom úkone v konaní, pri ústnom pojednávaní a ak vo veci koná a rozhoduje kolektívny správny orgán pri hlasovaní. Podľa okolností prípadu je na zvážení správneho orgánu, ktoré úkony v konaní bude považovať za dôležité, čo vyplýva z dikcie zákonom stanovenej „najmä“. Zápisnica predstavuje písomný záznam o vykonanom procesnom úkone, resp. konaní o jeho výsledkoch, ktorý vyhotovuje zamestnanec správneho orgánu. Dôležitosť zápisnice spočíva v tom, že má dôkaznú moc verejnej listiny (§ 37), pričom zápisnica je len jeden z možných dôkazov v správnom konaní (§ 43 ods. 2), a preto nemá vyššiu dôkaznú hodnotu než iné dôkazy a správny orgán je povinný ju hodnotiť v súlade s § 34 ods. 5.

Vychádzajúc zo skutkových zistení v danej veci je zrejmé, že navrhovateľ v stanovisku k začatiu správneho konania nevzniesol námietku, v ktorej by vyjadril pochybnosti k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní, uvedených v oznámení o začatí správneho konania - záznam z vysielania a prepis/popis skutkového stavu tvoriaceho prílohu oznámenia, vo vyjadrení taktiež nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu a nevyjadril ani pochybnosti o tom, že by odporca v predmetnom konaní postupoval len z prepisu/popisu vypracovaného kanceláriou Rady bez bezprostredného vzhľadnutia odvysielaného programu. Odporca sa k uvedenej námietke navrhovateľa vyjadril v písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku tak, že uviedol, že z povahy podkladu pre rozhodnutie - záznamu z vysielania, je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho zhliadnutím a spochybnenie sledovania programu, ktorého obsah je predmetom správneho konania členmi Rady, nemá racionálny základ a uvedené námietky zo strany navrhovateľa sú len nepodloženými tvrdeniami, ktoré sú navyše aj zavádzajúce.

Vzhľadom k uvedenému najvyšší súd dospel k záveru že nevyhotovenie zápisnice, resp. iného záznamu odporcom o oboznámení sa so záznamom z predmetného vysielania v danom prípade nie je možné považovať za takú vadu konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p.. Pokiaľ navrhovateľ v danej súvislosti dal do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho soudu ČR sp.zn. 7As/57/2010 - 82 z 03.04.201, najvyšší súd zastáva názor, že nie je možné vychádzať z právneho názoru Najvyššieho správneho soudu ČR uvedeného v tomto rozhodnutí, keďže jeho právny názor bol ustálený na inej právnej úprave vyplývajúcej z § 18 odst. 1 správneho rádu.“

Vychádzajúc zo skutkových zistení je tiež zrejmé, že navrhovateľ v danej veci nepodal žiadne stanovisko a teda nevzniesol ani námietku, v ktorej by vyjadril pochybnosti k podkladom pre vydanie rozhodnutia, uvedených v oznámení o začatí správneho konania - záznam z vysielania a prepis/popis skutkového stavu tvoriaceho prílohu oznámenia, ako aj nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu a nevyjadril ani pochybnosti o tom, že by odporca v predmetnom konaní postupoval len z prepisu/popisu vypracovaného kanceláriou Rady bez bezprostredného vzhľadnutia odvysielaného programu. Uvedenú námietku navrhovateľ vzniesol až v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady.

Najvyšší súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku, ktorou navrhovateľ namietal, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, pre nedostatok dôvodov.

Vo vzťahu k tejto námietke súd konštatuje, že dôvody rozhodnutia odporcu považuje za logické, vyúsťujúce zo skutkových zistení danej veci, Rada skutkové zistenia kvalifikovala správne, keď konštatovala že predmetnými skutkami boli naplnené znaky porušenia zákona podľa uvedeného zákonného ustanovenia, dostatočne a zrozumiteľne uviedla svoje skutkové zistenia a zdôvodnila správnu úvahu, ktorá ju viedla k právnomu záveru o porušení právnych povinností navrhovateľom poukazom na relevantné ustanovenia zákona o vysielaní a retransmisii. Záver Rady súd považoval za určitý a zrozumiteľný. Z uvedených dôvodov napadnuté rozhodnutie odporcu nie je možné považovať za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Súčasne podľa názoru súdu sa Rada nedopustila v konaní takej vady, ktorá by mohla mať za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd z uvedených dôvodov nepovažoval námietky navrhovateľa uvedené v jeho opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady za relevantné na vyhovenie jeho odvolacieho návrhu. Pokiaľ navrhovateľ na podporu dôvodnosti svojej argumentácii, vo vzťahu jednotlivých námietok, poukazoval na judikatúru ESLD, ústavného súdu a najvyššieho súdu, najvyšší súd na ňu nevzhliadol, keďže táto vychádzala z iných skutkových podkladov, ako aj z dôvodu, že navrhovateľ právne závery z nej vyplývajúce účelovo vytrhol z kontextu rozhodnutia súdu a v prípade rozhodnutí súdov Českej republiky z dôvodu, že tieto nie sú pre súdy Slovenskej republiky záväzné.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ako vecne správne a v súlade so zákonom potvrdil podľa § 250q ods. 2 O.s.p..

O náhrade trov konania súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p..

Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože bol v konaní neúspešný.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.